

Med svævefjed på livets vej

af Carina Wøhlk

Publiceret 05/10/2019 i Bøger/Kultur

BØGER // ANMELDELSE – Et løg har mange lag. Det har bogen *Løg trækker tårer* også. Den er på en og samme tid realistisk og surrealistisk, prosaisk og poetisk, sød og bitter, vild og vemodig, gravalvorlig og humoristisk.

Dorrit Willumsen skriver som en drøm; en drøm, læseren nødtigt vil vågne af. Det er fristende at svømme helt hen i sproget: ”*Hun sukker og ser op i et par øjne, der er lyse og blanke som frosne søer, og for at få den slags øjne må man have grædt meget*” (se s. 53).

Den sætning trækker i sin skønhed også tårer – helt uden løgs mellemkomst.

Og hvad så med selve fortællingen? Jo, en kvinde, der har nået støvets år, forlader sit hjem og sin mand/arbejdsgiver. Relationen står lidt hen i det uvisse. I bevægelsen væk redefinerer hun sig selv og vælger at kalde sig Wendy (”*Det var Wendy, hun valgte at hedde*” – se s. 12). Navnet får bogens hovedperson til at tænke på et teaterstykke om en kvinde, der med sin dametaske synker ned i en sandbunke. En oplagt association er også Peter Pans Wendy, som undergår en stor udvikling i eventyret om drengen, der ikke vil være voksen.

Alt imens hun læser Lev Tolstojs ”*Krig og Fred*” på biblioteket, kæmper hun med sin egen tilværelse. Kan hun slutte fred med den?

Der er noget sært piget over Wendy. Hun er klejn og drages i sin erindring ofte tilbage til barndommens land, hvor hun var ”*fe i legetøjets rige*” (se s. 35). I sin nu rynkede pigekrop bevæger hun sig ud på sit helt eget eventyr. Hun flyver ligesom Wendy på vej mod Ønskeøen – ”*som sædvanlig...10 centimeter over fortovet*” (se s. 44-45).

Buret i væggen

Efter et hotelophold får Wendy ved et lykketræf adgang til en lejlighed, der – i hvert fald til at begynde med – står tom. Her rykker hun ind i skunken med sin ulvepels – og holder sig ude af rumsterende håndværkeres synsfelt.

Skunken er et afgrænset rum. Og samtidig repræsenterer buret i væggen en ultimativ frihed. Allerede på bogens første side efterlyser Wendy et rum ”*med en dør, der kunne lukkes, så jeg kunne være mig selv*” (se s. 5). Det får hun så.

Skunken er som barndommens hule. Her kan Wendy spise, hvad hun har lyst til, tale uforstyrret med sin ulvepels (sic!), boltre sig i tanken og rette sig åndeligt ud, alt imens hun fysisk krummer sig sammen.

Dolce Vita

Mad fylder i Dorrit Willumsens forfatterskab. Således også her. Wendy svælger i tomme kalorier. Det gælder om at finde fødevarer, der ikke kræver tilberedning, ikke larmer ved indtagelse og ikke udfordrer blæren eller tarmen for meget: ”*Hendes bedste køb har været en stor pakke flødeboller. Den kunne stå i fodenden uden problemer. Og i flere dage var hendes liv let og sødt. Hun beslutter sig for at prøve det igen*” (se s. 59). Det lette og søde liv. La Dolce Vita! Hvem vil ikke gerne have det?

Alligevel er der bitterstoffer i det løbende mundvand. Wendys liv blev ikke helt, som hun havde håbet. Alt imens hun læser Lev Tolstojs *”Krig og Fred”* på biblioteket, kæmper hun med sin egen tilværelse. Kan hun slutte fred med den? Erindringsglimt fra Wendys barndom og ungdom lader læseren forstå, at hun bærer på en ulykkelig kærlighedshistorie.

Forelskelse og forløsning?

Og pludselig er endnu et kærlighedsdrama under opsejling. Den tomme lejlighed fyldes af en revisor og hans emsige kæreste. Selv om hun ikke kan se lejlighedens beboer, forelsker Wendy sig hovedkulds i manden. Måske er han i virkeligheden ikke Hr. Hvem som helst.

Spørgsmålene står i kø: Vil forelskelsen finde sin forløsning? Får Wendy foldet sit liv ud, inden det er for sent? Skal hun fortsætte sit strejftog igennem alderdommen som ensom ulv i ulveklæder, eller får hun muligheden for at synge slipset af den mand, hun har kær?

Der må være mere og bedre i vente. Som hun siger til en rose, hun har stillet på køkkentrappen ved lejligheden: *”Hele mit liv har været en stor skilsmisse,”* siger hun til den. *”Det har været meget kedsommeligt og helt anderledes, end jeg havde forestillet mig. Jeg burde have udnyttet tiden bedre”* (se s. 154).

En bog, der smager af mere

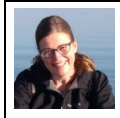
Der findes (næsten) ikke en bedre måde at udnytte tiden på end ved at sluge denne udsøgte bog. *”Løg trækker tårer”* smager af mere. Af mere liv. Af mere mening. Af mere kærlighed.

”Løg trækker tårer”. Og bogen af samme navn trækker mundvigene op til et bittersødt smil. Læseren sidder tilbage med bevidstheden om tilværelsens flygtighed. Der er ingen tid at spille. Knib livet i kinden. Knib en tåre, når der er grund til bevægelse. Hold af. Og hold så hjertet og fødderne svævende lidt indimellem – ligesom Wendy...

Dorrit Willumsen: Løg trækker tårer
Gyldendal 2019

Foto: Udsnit af bogens forside, Gyldendal.

CARINA WØHLK SENESTE ARTIKLER

Carina Wøhlk er uddannet som teolog fra Københavns Universitet i januar 1993. I oktober 1997 blev Carina Wøhlk ansat som sognepræst og funktionspræst ved Helligaandskirken i København. Siden september 2015 har hun fungeret som sognepræst i Frederiksværk-Vinderød sogn i Nordsjælland.

Carina Wøhlk har medvirket i flere radioprogrammer og et enkelt TV-program. Hun har bidraget til andagtsbogen "Lad Livet Leve" (Unitas Forlag) og udgivet salmesamlingerne Salmeskat og Salmeskat 2 i samarbejde med komponist Hans Ole Thers.

Desuden er hun aktiv foredragsholder og boganmelder.